

РЕШЕНИЕ

№ 260

гр. София, 14.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6334** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.203 - 207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Съдебното производство по делото е по реда на чл.1, ал.1 от Закона за задълженията и договорите, като делото е образувано въз основа на определение № 137560/01.07.2020г. на СРС, II-ро гражданско отделение, 78 състав, по гр.д.17600/2020г., с което на АССГ е изпратено за разглеждане по компетентност исковата молба на А. И. К. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] с искане до съда да осъди ответника Министерство на вътрешните работи да му заплати сумата от 3304лв. за периода 16.01.2018г. до 16.03.2018г., представляваща равностойност на възнаграждението на ищеца за посочения период от два месеца, определено му със заповед на министъра на вътрешните работи от 16.03.2018г., ведно с законната лихва от датата на иска -15.08.2018г. до окончателното плащане, както и разноски за водене на делото.

Ищецът претендира, че след отмяната на Заповед № 8121к-1600/26.04.2016г. с Решение № 15197/11.12.2017г. по адм.д.11386/2017г. на петчленен състав на ВАС, е подал заявление с вх.№338200-15055/15.12.2017г.и на основание чл. 232 ЗМВР, с което поискал от министъра на вътрешните работи да бъде възстановен на заеманата преди уволнението му с отменената заповед длъжност.

Също ищецът твърди в исковата си молба, че съгласно чл.232 ЗМВР във връзка с чл.7, ал.8 от Наредба №8121з-310/17.07.2014г. на министъра на вътрешните работи,

възстановяването му на длъжността следвало да се извърши най-късно в срок до 1 месец, съответно следвало да бъде възстановен на работа най-късно до 15.01.2018г. Ищецът поискал да бъде възстановен на ръководна длъжност в МВР, тъй като имал знанието, че заеманата преди уволнението му длъжност е заета. Вместо това била издадена Заповед № 8121к-3083/16.03.2018г. на министъра на вътрешните работи, с която ищецът бил възстановен на длъжност в министерството по служебно правоотношение.

Претендира, че поради неизпълнение на задълженията по чл.7, ал.8 от Наредбата, министърът на вътрешните работи като е издал заповедта на 16.03.2018г., причинил на ищеца имуществени вреди във вид на пропуснати ползи, съизмерими с размера на brutното трудово възнаграждение от две месечни заплати в размер на 3304 лв. за времето то 16.01.2018г. до 16.03.2018г.

Сумата от 3 304 лв., била равностойна на brutнотоу възнаграждение на ищеца за два месеца, определено му в заповедта на министъра от 16.03.2018г., формирано така: при месечно възнаграждение в размер на 1180лв., към което е начислено и допълнително възнаграждение в размер на 2% за прослужено време по чл.178, ал.1, т.1 ЗМВР – или 472 лв. допълнително, общо brutно възнаграждение в размер на 1652лв. месечно или 3304 лв. за периода от два месеца от 16.01.2018г. до 16.03.2018г.

Иска се от съда да осъди ответника Министерството на вътрешните работи да заплати на ищеца сумата от 3304лв. за неполучено трудово възнаграждение за периода от 16.01.2018г. до 16.03.2018г., законната лихва за забава от датата на подаване на исковата молба – 15.08.2018г. до окончателното плащане на сумата за възнаграждението, както и направените разноски за воденето на делото.

След указания на съда, в уточнение от 05.11.2020г. от страна на ищеца по адм.д. 6334/20г. на АССГ чрез адв. Д. от САК се посочва, че претендираните вреди произтичат от фактическо бездействие, осъществено от министъра на вътрешните работи, в качеството му на орган по назначаването на ищеца, конкретно от незаконосъобразно му бездействие да назначи ищеца на длъжност, след като е подал заявление за възстановяването му на работа и е изтекъл определеният за това срок. Изрично се уточнява, че вредите не произтичат от административен акт или отказ да се издаде такъв. Ищецът също посочва, че министърът е осъществил фактическото бездействие като незаконосъобразно не е възстановил ищеца на работа за периода от 16.01.2018г. -крайният срок, в който К. е следвало да бъде преназначен на друга равностойна длъжност съгласно чл. 7, ал.8 от Наредба № 8121з-310 от 17 юли 2014 г. на МВР, който срок е 30 дни от момента на подаване на заявлението за възстановяване на работа), до 16.03.2018г. - датата на издаването на заповед № 8121К-3083 от 16.03.2018г. на министъра на вътрешните работи, с която доверителят ми е преназначен на длъжност началник група ООР при ОЗРУ-СДВР, т.е. възстановен на работа.

В уточнението на иска от 05.11.2020г. също е посочена и пряката причинно-следствена връзка между претендираните вреди и бездействието на министъра, също ищецът се позовава множество решения от най-новата и актуална практика на върховната съдебна инстанция по идентични и/или сходни иски - в този смисъл решения на ВАС по а.д. № 3318/2019г., адм.д. № 12750/2018г., и др.

В проведено съдебно заседание, ищецът – редовно призован, не се представлява. С постъпила до съда молба от 11.12.2020г. поддържа исковата молба. В депозирана писмена защита до съда на 23.12.2020г. излага доводи за основателност на исковата молба, като твърди, че са налице елементите по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ по подробно изложени съображения. Претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер 3135, 73 лв, ведно със законната лихва до окончателното изплащане на сумата.

Ответникът – Министерство на вътрешните работи чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва исковата претенция по съображения подробно изложени в представен отговор пред гражданските съдилища. Не оспорва, че на ищеца се полага допълнително трудово възнаграждение за прослужено време за процента посочен в исковата молба. В писмена защита от 31.12.2020г. оспорва изцяло предявените срещу МВР искове като неоснователни и недоказани. Твърди, че претендиращият размер на имуществени вреди от страна на ответника е некоректен, както и че липсва норма, определяща в какъв срок държавният служител следва да бъде възстановен на предишната си длъжност.

Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на иска.

Съдът е указал на ищеца и на ответника, че извършените пред ненадлежащия съд процесуални действия по гр.д. 54608/2018г., на Софийски районен съд, приложено към настоящото, на основание чл. 135, ал.2 изречение второ от АПК, запазват силата си. Това е така, тъй като първоначално исковата претенция е разгледана от състав на СРС и постановено Решение № 532794/13.11.2018г. по гр.д.54608/2018г. на СРС, което е оспорено и обезсилено с Решение №258224.04.2020г. по гр.д. 1390/2019г., на СГС, Гражданско отделение, III състав, делото е върнато делото за ново разглеждане от друг състав на съда. Съответно при новото разглеждане на делото е постановено определение № 137560/ 01.07.2020г. на СРС, II-ро гражданско отделение, 78 състав, по гр.д.17600/2020г., с което на АССГ е изпратено за разглеждане по компетентност исковата молба на ищеца. На основание последното, съдът цени доказателствата, представени от двете страни и приети по делото пред СРС.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

По допустимостта на иска:

Съдът е приел допустимост на исковата претенция, на основание чл.204, ал.4 АПК, доколкото се претендира фактическо бездействие на министъра на вътрешните работи като основание на исковата претенция. Установяването дали твърденията на ищеца са относими към фактическо или правно бездействия, съставляват въпрос, който следва да бъде разрешен от съда при преценката на правния спор по същество. Разпоредбата на чл.232 от Закона за МВР задължава органа по назначаването при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение да възстанови държавния служител на предишната длъжност, ако той в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение се яви в съответната структура. Ищецът е сторил това, видно от обстоятелствената част на исковата молба. Когато се претендира вреди от фактически действия или бездействия, тяхната

незаконосъобразност – като предпоставка за допустимостта на иска, се установява от съда, пред който е предявен искът – 204, ал.4 от АПК. За да е налице незаконосъобразно бездействие, трябва административният орган да е задължен по силата на закона да извърши определено действие. Посоченото изключва издаването на индивидуален административен акт или мълчалив отказ да се издаде такъв по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, които подлежат на оспорване по предвидения за това ред. Защитата от вреди по чл.204, ал.4 АПК следователно не касае задължение за издаването на изричен индивидуален акт по смисъла на чл.21 АПК, а видно от чл.21, ал.5 АПК процесуалните действия, осъществени в хода на процедурата по издаването на акта, не подлежат на самостоятелно обжалване и не съставляват индивидуални административни актове.

Искът е процесуално допустим по чл.204, ал.4 АПК вр. ч.1, ал.1 ЗОДОВ - на основание фактическо бездействие на министъра на вътрешните работи, съобразно основанията на исковата претенция, като е предявен срещу надлежен ответник и пред компетентния да го разгледа съд.

По основателността на иска:

Ищецът е заемал длъжността старши инспектор, началник група „Териториална полиция“ – Студентски град на сектор „Охранителна полиция“ при Седмо РУ – СДВР. Със Заповед № 8121к-1600/26.04.2016г. на Министъра на вътрешните работи на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното правоотношение с него. С Решение № 15197 от 11.12.2017г. Върховния административен съд по адм.д. № 11386/2017г. е оставено в сила Решение № 8489 от 03.07.2017г. по адм. д. № 7227/2016г. на ВАС , с която заповедта е отменена като незаконосъобразна. На 15.12.2017г. ищецът подал заявление за възстановяване на служба.

Заявлението за възстановяване е представено по гражданско дело № 54608/15г. по описа на СРС. По делото са представени Заповед № 8121к – 3083/16.03.2018г., с която ищецът е преназначен на ръководна длъжност в МВР, Протокол от 03.04.2018г. за отказ от встъпване в длъжност, който отказ ищецът удостоверява върху заповедта за преназначаване, Докладна записка от 17.04.2018г. относно отмяна на заповед и прекратяване на служебно правоотношение, в която се отправя предложение за прекратяване на служебното правоотношение на старши инспектор А. И. К., както и Заповед № 8121К- 5956/27.04.2018г. относно прекратяване на служебното правоотношение на ищеца и отмяна за заповедта за преназначаване и Протокол за връчване на заповед на министъра на вътрешните работи за отмяна на заповед за преназначаване на държавен служител на ръководна длъжност в МВР и заповед на министъра на вътрешните работи за прекратяване на служебно правоотношение на държавен служител в МВР.

Също във връзка с преназначаването му на длъжност, до ищеца е изпратена покана от 17.01.2018г. за даване на документи за проучване и достъп до класифицирана информация, която покана е връчена на 29.01.2018г., изготвена е и докладна записка от 17.01.2018г. - л. 49 от делото на СРС, за невъзможност поканата да бъде връчена на ищеца. На 12. 03.2018г. е издадено разрешение за достъп до класифицирана информация на ищеца - л. 53 от делото на СРС.

Размерът на brutното трудово възнаграждение на ищеца, въз основа на който, претендира вредите, е определено със заповед № 8121к – 3083 за назначаването му на длъжност началник група ООР при 02 РУ-СДВР.

Правни изводи:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: 1)незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; 2)вреда от такъв административен акт; 3)причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на държавата е обективна.

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав води до неоснователност на иска. Настоящият състав на съда намира, че неоснователно от ищеца се претендират вреди по реда на ЗОДОВ, тъй като липсват изцяло елементите от състава на чл. 1 от ЗОДОВ.

След подаването на заявлението от ищеца от 15.12.2017г. за възстановяването му на длъжност, са извършени от страна на съответните длъжностни лица при ответника, на основание чл.232 ЗМВР, следните процесуални действия:

1. От ищеца е постъпило заявление № 338200-15055 от 15.12.2017 г. с искане да бъде възстановен на ръководна длъжност в МВР, като не е спорно, че заявлението е подадено в законоустановения двуседмичен срок от влизане в сила на Решение № 15197/11.12.2017 г. на ВАС - Петчленен състав - II колегия, с което е оставено в сила решение № 8489 от 03.07.2017 г. по административно дело № 7227/2016 г. на ВАС - тричленен състав, за отмяна на заповед № 8121 К-1600/26.04.2016 г. на министъра на вътрешните работи, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е било прекратено служебното му правоотношение с МВР.

2.Също не е спорно, че в 07 РУ - СДВР, длъжността началник група „Териториална полиция" - Студентски град, сектор "Охранителна полиция", заемана от ищеца преди уволнението му, е била заета към датата на заявлението му за възстановяване на длъжността. При тези обстоятелства, от ответника се претендира, че е на основание чл. 232 от ЗМВР във връзка с чл. 7. ал. 1. т. 5 от Наредба № 8121з -310/17.07.2014 г. за преназначаване на държавните служители в МВР на А. К. е предложена равностойна длъжност съгласно Приложение № 6 от заповед № 8121з -14-0/24.01.2017 г. на министъра на вътрешните работи, допълнена със заповед № 8121з -424/15.03.2017 г.. № 8121з -1 380/10.1 1.201 7 г. и № 8121 з -76/26.01.2018 г. относно йерархията на длъжностите за държавни служители в съответния вид длъжност.

3.Видно от докладна записка № 513р-4990 /18.01.2018 г. по описа на СДВР, изготвена отслужител при СДВР, на 17.01.2018 г. е проведен разговор с ищеца във връзка с предоставянето му на протокол за избор на длъжност, на която да бъде възстановен и комплект документи за издаване на разрешение за достъп до класифицирана информация, но видно от докладната записка, която не е оспорена, ищецът не е уточнил същия ден възможност да получи протокола, а видно от данните, това е станало на по-късна дата, но няма твърдения от страна на ищеца това да се е случило

по вина на администрацията на МВР.

4. На 29.01.2018 г. ищецът е приел длъжността началник на група "Охрана на обществения ред на сектор "Охранителна полиция" към 02 РУ - СДВР, за което е съставен протокол № 513р -779У29.01.2018 г. по описа на СДВР, връчена му е връчена покана, с която е предоставен набор от документи за проучване за достъп до квалифицирана информация, тъй като за предложената му равностойна длъжност се изисквал разрешен такъв достъп за съответното ниво.

5. С докладна записка № 513р-11404/09.02.2018 г. по описа на СДВР до министъра на вътрешните работи е предложено на основание на основание чл.158. т.4 и чл. 232 от ЗМВР, и съдебните решения, цитирани по-горе, ищецът да бъде преназначен на ръководна длъжност началник на група „Охрана на обществения ред" на сектор „Охранителна полиция" към 02 РУ - СДВР, със специфично наименование на длъжността старши инспектор, с основно месечно възнаграждение в размер на 1099 лева.

6. На 12.03.2018г. на ищеца е издадено разрешение за достъп до класифицирана информация № 534 до ниво "поверително" - л. 53 от делото на СРС №54608/2018г., и със заповед № 8121К - 3083/16.03.2018 г. на министъра на вътрешните работи, ищецът е назначен на предложената му равностойна длъжност, също избрана от него.

Видно от изложеното, във връзка с изпълнението на задълженията, произтичащи пряко от нормативен акт по възстановяване на друга длъжност по чл. 232 от Закона за Министерството на вътрешните работи, по заявлението на ищеца от 15.12.2017г., няма данни за извършени процесуални действия от органи на МВР в срока по - чл. 7, ал. 8 от Наредбата от 17.07.2014 г. на МВР.

Възстановяването на заеманата от държавния служител в МВР на друга "равностойна длъжност" не следва автоматично с отмяна на заповедта за уволнение респективно от подаването на заявлението на ищеца, а е необходимо изпълнението на сложен фактически състав:

1. С влязло в сила съдебно решение да е отменена заповед за прекратяване на служебно правоотношение;
2. В 14-дневен срок от влизането в сила на съдебното решение за отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, лицето да се яви на служба и желае да бъде възстановено на длъжността, от която е уволнено;
3. При справка от органа да се констатира, че предишната заемана длъжност не е вакантна;
4. На служителя да се отправя предложение за заемане на друга "равностойна длъжност";
5. Последният да приеме да заеме длъжността, която му е предложена като равностойна.

В конкретната хипотеза всеки един от елементите от фактическия състав е реализиран, но твърденията на ответника за забава на ищеца във връзка с докладната от 17.01.2018г., съгласно която е бил поканен да му бъде връчен протокол с равностойни длъжности, същият е сторил това едва на 29.01.2018г., касаят период извън предвидения разумен срок за възстановяване по текстовете на наредбата.

Също процедурата по възстановяване на друга длъжност по чл. 232 ЗМВР и

чл. 7 от Наредбата от 17.07.2014 г. на МВР е завършила с положителен за ищеца административен акт, като ищецът е бил преназначен на избраната от него длъжност. съгласно чл.7, ал.1, т.5 от наредбата -при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, когато предишната заемана длъжност не е вакантна; ръководителят на структура на МВР, в щата на която е заеманата длъжност, предприема действия за предлагане на държавния служител на друга длъжност. Съгласно чл.7, ал. 8 от наредбата: "Преназначаването по ал. 1, т. 5 се извършва в тридесетдневен срок от явяване на държавния служител да заеме длъжността, на която е възстановен." Макар и да е налице неяснота на текста, доколкото се касае за процедура по възстановяване на друга длъжност, и както е обоснова, с отмяната на заповедта за прекратяване на правоотношението не настъпва автоматично възстановяване на заеманата длъжност, до без съмнение, че в относимата хипотеза по чл.7, ал.1, т.5 вр. ал.8 от Наредбата, в срок от 30 дни, служителят следва да бъде преназначен на друга равностойна длъжност, което без съмнение се извършва с акт на органа по назначаването. Вредите в производството по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ не се презумират, а подлежат на пълно доказване - чл. 153, чл. 154, ал. 1 ГПК, във вр. с пар.1 от ДР от ЗОДОВ. Видно от установената по делото фактическа обстановка, в хода на съдебното производство ищецът е доказа по безспорен и категоричен начин бездействие на администрацията на МВР, като същата е предприела действия по възстановяването му едва на дата 17.01.2018г., т.е. след изтичането на 30- дневния срок от подаването на заявлението му за възстановяване на заеманата преди уволнението му длъжност, предвиден по чл. 7, ал.8 от Наредбата. Следователно, първата предпоставка от фактическия състав, незаконосъобразно бездействие, в случая е налице, доколкото представляват фактически действия, неподлежащи на съдебен контрол, всички описани такива, извършени от администрацията в периода от 17.01.2018г. до възстановяването на ищеца със заповедта на министъра от 16.03.2018г. на равностойна длъжност.

Действията по процедурата за възстановяване на равностойна длъжност, съгласно чл.21, ал.5 АПК в относимата редакция преди изменението на разпоредбата с ДВ бр.77 /2018г., не съставляват индивидуални административни актове, същите не подлежат на самостоятелно обжалване, съгласно чл.64 АПК в същата редакция, като не е предвидено друго - изричното им обжалване. Предвид на това, ищецът по реда на чл.204, ал.4 АПК е допустимо да търси вреди от извършването или неизвършването на такива действия , съгласно предвиденото в закона.

Задължението на ответника да извърши определено действие – възстановяване на длъжността при отмяна на прекратяването на служебното правоотношение, произтича пряко от разпоредбата на чл.232 от ЗМВР. По делото няма спор, че ищецът е подал заявление за възстановяване на заеманата преди уволнението му с отменената заповед длъжност – заявление с вх. № 338200-15055/15.12.2017г. Следователно за ответника е възникнало задължението да го възстанови, като изпълни процедурата в нормативно установен срок, което задължение не е спазено.

Не може да се възприеме тезата на ответника, че не е бездействал, тъй като за заемането на длъжността се изисквало и издаването на разрешение за достъп до класифицирана информация за да заеме предложената му равностойна длъжност, тъй като такова обстоятелство не е предвидено като основание за дерегиране на установения срок по чл.7, ал.8 от Наредбата.

Също е неотносим доводът на ответника, че след като ищецът се е запознал със заповедта за възстановяването му на предложената и одобрена от него длъжност, същият след като се е запознал със заповедта, е отказал да встъпи. Видно от представения по делото пред СРС екземпляр на заповедта, ищецът е посочил следното: „нежелая да встъпя в длъжността по заповед № 8121К-3083/16.03.2018г. тъй като чаках повече от 105 дни“ (лист 21). Това обстоятелство не може да се тълкува във вреда на ищеца, тъй като е последица от забавата на администрацията на МВР, за което и претендира вреди. Целта на чл.232 от ЗМВР е защитата на интересите на незаконно уволнените служители чрез възстановяването им на длъжност в МВР, а задълженията на съответните административните органи, в това число и срок за завършване на процедурата по възстановяването, са разписани в Наредба №81213-310/17.07.2014г. за преназначаване на държавните служители в министерството на вътрешните работи. Нормите са императивни за да не се отлага възстановяването на работа неограничено във времето и да прилага закона по своя преценка *intuito personae*.

Изложеното налага извод, че е налице твърдяното незаконосъобразно бездействие по чл.204, ал.4 АПК - тъй като администрацията на МВР не е изпълнила процедурата по възстановяването на ищеца и съответно не е издадена заповед за възстановяването му в 30 дневен срок от заявлението му за възстановяване на заеманата или равностойна длъжност.

По основателността на размера на исковата претенция :

Претендират се вреди, съизмерими с brutното трудово възнаграждение на ищеца за периода на забавата да бъде възстановен, съответно да получава възнаграждение за длъжността, обсъдени подробно по-горе.

Ответникът възразява по размера на исковата претенция - относно brutното трудово възнаграждение 1180, като не оспорва заявените основания от ищеца за полагащото му се допълнително трудово възнаграждение, както и, че ЗМВР изрично разписва обезщетенията за вреди, но в различна от чл.232 разпоредба.

На първо място, липсата на изрична норма в специалния закон не лишава ищеца от правото да търси обезщетение по общия ред на ЗОДОВ. Специалният ЗМВР урежда в чл.237 от ЗМВР обезщетение за оставане без работа в размера на brutното месечно възнаграждение по чл.239 от ЗМВР, включващо освен основното възнаграждение и допълнителните възнаграждения за прослужено време, за работа при специфични условия, за изпълнение на специфични служебни дейности, за научна степен. Предвид на това съдът приема, че елементите, на които ищецът основава размера на претендираното обезщетение, съпадащи с предвидените по чл.237 ЗМВР,

следва да бъдат възприети за обосновани. Необоснован е и доводът на ответника, че за исковия период ищецът не е полагал труд и не му се следва поради това възнаграждението му, доколкото същият не претендира възнаграждение, а обезщетение за вреди.

Възражението по отношение на размера на основното възнаграждение на ищеца е необосновано. **Ответникът счита, че** ищецът некоректно претендира обезщетението на база основно месечно възнаграждение от 1180 лева., тъй като според ответника е в сила от 01.03.2018 г. Този довод обосновава с обнародвано изменение и допълнение на Наредба № 8121з -919 от 2017 г. за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл.142. ад. 1. т. 1 и ал.3 от Закона за министерството на вътрешните работи и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, в ДВ бр. 4 от 09.01.2018 г., и с което изменение е увеличен размера на основното месечно възнаграждение за длъжност началник на група в размер на 1180 лева.

Видно от пар. 5 от Заключителните разпоредби на Наредбата, обнародван в ДВ, бр. 4 от 09.01.2018г., Наредбата, в това число и изменението на възнагражденията по чл.6 от същата, е в сила от деня на обнародването ѝ, т.е. от 09. 01.2018г.

Считано от 01.03.2018г., съгласно пар. 6 от ЗР на изменение на наредбата, обнародвано в ДВ 16/2018г., са в сила приетите изменения на наредбата. Видно от текстовете ѝ, се касае за чл.6, ал.5 и ал.6 от наредбата, относно специалистите с образователна и научна степен "доктор" и специалистите с образователно-квалификационна степен "магистър" и/или "бакалавър" с месторабота в централната структура на структурите по чл. 37 ЗМВР, както и за длъжност на работниците от раздел "Квалифицирани работници" на таблица -приложение №3, с висока квалификация към дирекция "Управление на собствеността и социални дейности" може да се определи в размер до 649 лв. Видно е от данните по делото, че предложената на ищеца длъжност, на която да бъде възстановен, не попада в приложното поле на никоя от хипотезите по чл.6, ал.5 и ал.6 от наредбата, в сила от по-късната дата.

По тези съображения съдът приема, че бездействието на ответника по повод възстановяването на служба е нанесло на ищеца имуществени вреди във вид на пропуснати ползи, съизмерими с размера на brutното месечно възнаграждение по чл.239 от ЗМВР, определено му със заповед на министъра на вътрешните работи.

Бездействието е продължило два месеца. Съдът, по реда на чл. 162, пр. 1 от ГПК, като съобрази, че не са необходими специални знания из областта на науката, изкуството, техниката или занаятите, сам е възможно да провери изчислението на ищеца за размера на пропуснатите ползи, които възлизат на две пълни brutни месечни възнаграждения за исковия период от **16.01.2018г. до 16.03.2018г.** Доколкото ответникът не оспорва заявените елементи от ищеца - като размер на допълнителните възнаграждения, изчислени върху 1180лв. основно месечно възнаграждение, обсъдени по-горе, то исковата

претенция е изцяло основателна.

На ищеца следва да бъде присъдено обезщетение за имуществени вреди от незаконосъобразно бездействие в размер на 3304 лв. за периода от 16.01.2018г. до 16.03.2018г. Претендират се вреди за два месеца, съответно обезщетението е равностойно на две месечни възнаграждения от по 1652лв. за длъжността, на която е следвало да бъде възстановен, формирани на базата основно месечно възнаграждение 1180лв. за длъжността и допълнително възнаграждение за прослужено време на ищеца - 40%, изчислено върху основното възнаграждение , което е в размер на 472 лв.

Съединеният акцесорен иск за заплащане на законната лихва върху присъденото обезщетение е основателен и следва да бъде уважен, считано от датата на предявяване на исковата молба 15.08.2018г. до окончателното изплащане на задължението.

Разноски:

При този изход на спора съгласно разпоредбата на чл.10, ал.3, предложение първо от ЗОДОВ, ответникът следва да заплати на ищеца внесената държавна такса в размер на 10 лв. Съгласно предложение второ на същата разпоредба ответникът следва да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат съразмерно с уважената част от иска.

Адвокатското възнаграждение, установено с Договор за правна защита и съдействие и представен списък за разноски на основание чл. 80 от ГПК е в размер на 600 лв. То е съобразено с минималния размер по чл.7, ал.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения – във връзка с това и като съобрази фактическата и правна сложност на делото, съдът намира за неоснователно възражението на ответника , че в полза на ищеца не следва да бъдат присъдени разноски.

По аргумент от чл.10, ал.2 от ЗОДОВ ищецът не дължи разноски и юрисконсултско възнаграждение на ответника. Разпоредбите на чл. 10, ал. 2 и ал. 3 ЗОДОВ са специални по отношение на чл. 78 от ГПК и чл. 143 от АПК. За разлика от ГПК и АПК, в ЗОДОВ законодателят не е предвидил изрично, че при отхвърляне изцяло или частично на предявените искове, на ответника се дължи заплащане на възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, или юрисконсултско възнаграждение, ако е бил защитаван от юрисконсулт. Липсата на изрична норма е законодателно решение, а не е празнота в закона, която следва да се запълни по аналогия на закона чрез прилагането на чл. 78, ал. 3 или чл. 78, ал. 8 от ГПК. Аргумент в тази посока е наличието на изричната уредба по този въпрос в чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ за ищеца. Законодателят изрично е разграничил понятията "разноски по производството", "държавна такса" и "възнаграждение на адвокат", както и последиците при уважаване на предявения иск в пълнота или частично.

Воден от тези мотиви и на основание чл.172, ал. 2от АПК и чл.10, ал.2 и ал.3 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, 12 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на А. И. К. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] обезщетение за имуществени вреди в размер на 3304 лв. за периода 16.01.2018г. – 16.03.2018г., заедно със законната лихва върху тази сума от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, поради незаконосъобразно бездействие от страна на органи в структурата на МВР в законоустановения срок щецът да бъде възстановен на заеманата или друга равностойна длъжност, съгласно чл.232 от Закона за министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на А. И. К. с ЕГН [ЕГН] и адрес в [населено място], сума в размер на 610 (шестстотин и десет) лв. за разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: